ΚΙ24| ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

2023 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2023/κι24-κριση-και-ελεγχοσ-τησ-δευτερασ-παρ/

... Δεν είχες κάτι μες στο νου σου να σε βασανίζει, ούτε κι είχαν στερέψει οι ιδέες, όμως δεν ήσουν καλά. Δεν ένιωθες χαμένος, ούτε ξένος στον κόσμο, ούτε και σου ’λειπε η Γνώση για ό,τι συνέβαινε στη ζωή σου. Κι όμως, δεν ήσουν καλά. Σαν να ’λειπε κάτι που το ’χες, μα ένιωθες την απώλειά του σαν ένα πλήρες κενό μες στην καρδιά και το νου σου.

Ήσουν παντού, στα πάντα, χωρίς να ’χεις θέση σε τίποτε, ούτε δικαίωμα σε κάτι, μα ούτε και στον ίδιο σου τον Εαυτό. Όλα γύριζαν γύρω από σένα, χωρίς εσύ να ορίζεις τίποτε απ’ αυτά. Ήσουν εσύ, χωρίς όμως να είσαι, γιατί απλώς **δεν συμμετείχες στην Κυριότητα του Εαυτού,** που άλλος την κράταγε κι όριζε τη Ζωή, τη Ζωή που υπήρχε μέσα σου, μα δεν ήταν δική σου.

Και καθετί που ’βγαινε από σένα, πήγαινε στη θέση που είχε από Κείνον οριστεί και του ανήκε, μέσα στα πάντα, χωρίς τίποτε δικό σου, κι όμως αυτό δεν σ’ ένοιαζε καθόλου. Ήταν που μέσα σου υπήρχε η Ιδέα της συμμετοχής, έτσι όπως ήσουν, μα που δεν σ’ άφηνε ο Νόμος να ’σαι.

Κι όσα έδινες στους άλλους, πάλι δικά σου δεν ήταν. Ήταν αυτά που σου ’διναν να δώσεις, κι όταν η μοιρασιά τελείωνε, έμενες πάλι μόνος, ν’ αντέχεις την επίθεση απ’ όσους δεν είχες δώσει, **γιατί δεν έφτανε ο νους σου για να δώσεις.** Γιατί δεν είχες τόση Δύναμη στην Προσφορά. Κι όλο αναρωτιόσουν, με απορίες που δεν προσέθεταν στο νου, μα ούτε κι αφαιρούσαν. Είχες μείνει γυμνός. Γυμνός από στόχους κι όνειρα ανθρώπινα, που ’χαν μπροστά στη Γνώση γκρεμιστεί. Έμενε όμως ακόμη η θέληση να τα ’χεις. Να ’ταν αλλιώς τα πράγματα, πιο βολικά. Έτσι που να μπορούσες και τα δύο να κάνεις, σαν τόσους άλλους γύρω σου που ζούσαν δύο ζωές σε μία. Κι έκαναν και το ’να και τ’ άλλο.

Εκεί ήταν τα μάτια σου, εκεί ήταν κι η καρδιά σου. Κι όσο τα μάτια σου ατένιζαν τους οπαδούς, που βόλευαν τη ζωή τους μαζί με την Πνευματική δουλειά, τόσο φούντωνε μέσα σου η απορία: «Γιατί αυτοί κι εγώ όχι; Γιατί;».

Κι απάντηση δεν έπαιρνες ούτε απ’ τον Εαυτό, ούτε κι απ’ το νου σου, που εξήγηση να δώσει δεν - μπορούσε, γιατί η απαγόρευση να συμμετέχεις στα κοινά δεν ήταν απ’ αλλού, μα μέσα απ’ το είναι σου έβγαινε Νόμος, **που σ’ έκρινε κάθε στιγμή που ζήταγες να ζεις όπως οι άλλοι.**

Ήσουν κενός μες στην πληρότητα του Όλου που ένιωθες. Ιδέα ορατή μέσα στο νου, μα στην καρδιά σκοτείνιαζε η εικόνα και θάμπωναν τα μάτια από τις σκέψεις της ζωής μέσα στον κόσμο, τις ίδιες σκέψεις που σ' έκαναν παραβάτη στο Νόμο που 'βγαινε απ' το είναι σου για να τις κρίνει, μαζί με τον δημιουργό τους. Μαζί με σένα.

Σκεφτόσουν. Απλώς σκεφτόσουν, και τούτο μόνο που σου 'χει απομείνει, έφτανε, για να 'σαι παραβάτης του Νόμου, που έκρινε τις σκέψεις που κάποιο χέρι αόρατο κινούσε, έτσι που να σου βγάζουν απ' τις μνήμες ό,τι απ' τον κόσμο είχες μαζέψει.

Κι έτσι απλά, χωρίς να το ορίζεις, ανέβλυζαν εικόνες και σκέψεις που δεν φανταζόσουν πως θα μπορούσες να θυμάσαι έπειτα από τόσα χρόνια. Κι όμως, παίρναν ζωή, τη ζωή σου, τη ζωή που 'χες σπαταλήσει για να τις σχηματίσεις. Τη ζωή που 'παιρνες από μέσα σου κάθε φορά που 'θελες δύναμη να παραβείς το Νόμο.

Σιγά σιγά οι πτυχές σου άνοιγαν. Κι όσο ξανοιγόταν η θύμηση **τόσο η Κρίση γινόταν πιο δυνατή.** Σιγά σιγά πονούσε. **Η θλίψη της αμαρτίας. Η Επίγνωση της Παράβασης.** Ο Έλεγχος είχε αρχίσει και το 'ξερες πως θα 'ταν μακρύς ο Δρόμος που 'πρεπε να διανύσεις για να βρεθείς ξανά στην Πρώτη Κατοικία, τότε που άμωμος, καθάριος, ήσουν το Παν μέσα στο Άπαν του Πατέρα.

Πολλά τα βάρη της ψυχής. Τα 'χες μαζέψει με περίσσια φροντίδα, **ρακένδυτος επαίτης της αμαρτίας,** της συναλλαγής με τον κόσμο που σ' έστειλαν να στολίσεις. Κι όμως εσύ αφέθηκες να στολισθείς απ' αυτόν, που δεν έχασε καιρό να σε φορτώσει μ' ό,τι σαθρό και ψεύτικο φάνταζε σύμφωνο με τα μέτρα της γης, τα δικά του μέτρα, που δεν ταίριαζαν με τα δικά σου, κι έτσι σου πήρε τη ζωή που περίσσευε, **σ' αντάλλαγμα για τις ορέξεις που σου 'δωσε, φτιασίδια στη χωμάτινη φορεσιά σου.**

Μα τώρα γύρισες ν' ακούσεις τη Φωνή που 'βγαινε απ' τα βάθη της Προαιώνιας Ύπαρξης και σε καλούσε, τόσο δυνατή που δεν μπορούσες ν' αδιαφορήσεις. Κι έτσι όπως έκανες στροφή στο νου σου για να δεις από πού πνέει ο Ήχος, έβλεπες να απλώνεται, ως εκεί που 'φτανε η ματιά σου, ο γκρεμισμένος κόσμος που 'χες με τα οράματα της πλάνης σχηματίσει, απώλειες ζωής που, τώρα που μέτραγες τις δυνάμεις σου για το ταξίδι, αναγνώριζες αλόγιστες, ολέθριες σπατάλες, να σου βαραίνουν την καρδιά με τις χωμάτινες φθαρτές αγορές.

Τόσο βαριά ήταν η καρδιά σου. Τόσο, που 'ψαχνες να βρεις ζωή στον κάκοσμο αέρα που ρούφαγες με βαθιές ανάσες, να δώσεις δύναμη στην Καρδιά, για να μη σταματήσει και ξεχαστεί τελείως η Αλήθεια, Αυτή που σ' έκρινε για να σε σώσει. Για να μπορέσεις μετά κι εσύ να εργαστείς, να σώσεις κι άλλους, που 'χαν το πένθος του θανάτου για ζωή στην καθημερινότητά τους.

Το ’ξερες, το ’νιωθες πως ήταν σωτηρία ό,τι συνέβαινε για σένα μέσα σου. Πως κάθε σκέψη που ’βγαζε τη θύμηση της αμαρτίας, ήτανε για να πάρεις πίσω τη ζωή, που ’χες γι’ αντάλλαγμα δώσει στην παράβαση του Νόμου της Αγάπης. Κι αυτή ήταν η Κρίση σου.

Ήταν ο ίδιος σου ο Εαυτός που σ’ έκρινε σε κάθε σου πράξη, που στόχο δεν είχες να Τον χαρίσεις, αλλά Τον έδινες αντάλλαγμα Ζωής στα παζάρια της εκπλήρωσης των σαρκικών παθών σου. Και να ’ταν μόνο αυτά!

Και πού δεν έδωσες αντάλλαγμα τον Εαυτό ζώντας μέσα στον κόσμο! Όσες φορές συμβιβάστηκες για να ’χεις εξουσία, κι άλλοτε πάλι που δούλευες για να ’χεις τ’ αγαθά του, **έδινες την Ουσία Σου για πληρωμή,** για να ’σαι κι εσύ όμοιος με τον κόσμο που ζούσε απ’ τη ζωή που του ’δινες, για να σε θανατώνει κάθε φορά που ’παιρνες στα χέρια απ’ αυτόν κάτι, που ποτέ δεν χάρηκες. Ήτανε πλάνη, μόνο πλάνη, γιατί ό,τι στα χέρια σου κρατούσες απ’ τον κόσμο, ήταν πρόσχημα για να σ’ αναγνωρίζει, να ’χεις τ’ αγαθά του, να ’σαι δικός του, για να μη σε πολεμήσει. Και να που τώρα, κάτω απ’ το Φως του Ήχου που σε γέννησε, φαίνονταν τα κενά απ’ τα κομμάτια της Ουσίας που μοίρασες, για να γευτείς την Αμαρτία, **μαύρα στίγματα στη φωτεινή φορεσιά σου.**

Λίγο πιο πριν, είχες ακόμη τη σκέψη να δικαιολογηθείς, όταν κοιτούσες τους άλλους και ρώταγες γιατί να διαφέρεις. Όμως μετά απ’ όλα αυτά, δεν είχες πια τη δύναμη ούτε να την επαναφέρεις μέσα στο νου σου. Τώρα πια ήσουν εσύ κι ο Εαυτός, κι ανάμεσά σας η αμαρτία, η κάθε παράβαση της Αγάπης, ό,τι δεν ήταν καθάρια Προσφορά, ό,τι δεν ήταν εξέλιξη, ό,τι δεν ήταν Φως κι Αλήθεια.

Ανάμεσα σε σένα και τον Εαυτό υπήρχε ένα χάσμα από ιδέες σφαλερές, ανούσιες, ιδέες που παίρνανε ζωή για να κτίσουν τα Μαυσωλεία τους. Κι ήσουν γεμάτος από τέτοια. **Ένα απέραντο νεκροταφείο Ιδεών** που έσβηναν, προσπαθώντας να κρατήσουν τον κόσμο της Πτώσης στη Ζωή, με τη Ζωή που σου ’παιρναν, αγγελιαφόροι του απατεώνα νου σου που σε ξελόγιαζε κάθε φορά για να κλέψει την Πολύτιμη Ουσία σου.

Σε είχε κατακλέψει, κι ήσουν υπεύθυνος γι’ αυτό από τότε που, Κύριος ακόμη του Εαυτού σου, έδωσες το δικαίωμα στη βούληση να ’χει δικαίωμα στην Ουσία, δικαίωμα που το ’χασες δίνοντάς το σε άλλον.

Παλιά ιστορία ο Θάνατος, σε χώρισε στα δύο. **Τώρα είσαι κρινόμενος από τον ίδιο σου τον Εαυτό** που άφησες πίσω, για να προφτάσεις να γευτείς την εμπειρία που ’θελες ν’ αποκτήσεις. Και όλα αυτά μαζί, σε μία Εικόνα, κάνουνε μία τις ζωές που πάνω στον πλανήτη έζησες.

Μικρέ μου τρομαγμένε αποστάτη! Θα ’ναι η Κρίση σου μεγάλη ή μικρή; Πόσο θα διαρκέσει; Πόσος θα είναι ο πόνος της αποκατάστασης; Δεν το γνωρίζεις. Ξέρεις τα πεπραγμένα σου, κι όμως δεν

γνωρίζεις τις συνέπειες, κι αυτή η διαφορά είναι η λήθη που δεν σ’ αφήνει να μετρήσεις. Γιατί το μέτρημα είναι απ’ την Αλήθεια, που δεν ξεχνάει τίποτα, και **καθετί που στην πορεία σου έπραξες, μένει στην Άπειρη Συνείδηση οφειλή, που τώρα θ’ αποκαταστήσεις για να γνωρίσεις το βάρος της συνέπειας.** Έτσι θα μάθεις την Αλήθεια κι έτσι μονάχα θ’ αποκατασταθεί η Μνήμη και η Γνώση.

Άδικα αναρωτιέσαι, γιατί το ξέρεις καλά πως άλλος δρόμος δεν υπάρχει να βαδίσεις. Για να μπορέσεις να μπεις στο Δρόμο που στάλθηκες να βαδίσεις, πρέπει όλα να επανέλθουν στην Τάξη **που ορίζει να δώσεις πίσω ό,τι χρεώθηκες απ’ τον κόσμο.**

Πονάς, το ξέρω. Πρώτος τα βίωσα, για να σε κρίνω, και η Κρίση Μου είναι δίκαιη. Η Κρίση Μου είναι Ζωή και Ανάσταση για κάθε άνθρωπο που είναι στη σειρά για να εξέλθει από τον κόσμο, ώστε να μπορέσει να τον λάβει μέσα του και να γίνει Ένα με το Όλον.

Με τη στροφή του νου γκρεμίστηκαν τα ιδανικά και οι στόχοι, τα όνειρα και τα σχέδια που ’χες σχηματίσει μες στο νου σου, αποκυήματα των σφαλερών σου επιλογών, και θα κριθείς για ό,τι μέσα σου χαλάστηκε. Ό,τι είχες χτισμένο απ’ τη φθορά που άφησες να μπει μέσα σου. Και είναι πιο δύσκολο ακόμη, γιατί θα πρέπει με τα χαλασμένα κομμάτια του Εαυτού σου να ξαναχτίσεις το Ναό μες στην καρδιά σου, το Ναό όπου θα κατοικήσεις μαζί Μου.

Ο καιρός της νουθεσίας για σένα πέρασε και τώρα αρχίζει η Περίοδος της δοκιμασίας. **Η ώρα της Κάθαρσης, που ’ρχεται πάντα πριν από τη φανέρωση του Λόγου,** Εκείνου, που για να γίνεις Παρουσία Του, πρέπει να ’σαι Φως, Αλήθεια και Ζωή. Γιατί σ’ αυτό το Έργο, το Έργο της Ανόρθωσης του Ανθρώπου, χρειάζονται ηγέτες που να μπορούν να διοικούν με πυγμή, την πυγμή εκείνη της Χάριτος και της Θείας Οδηγίας, που δεν διαπραγματεύεται καμία εξέλιξη με καμία εξέλιξη, αλλά με σταθερότητα, κάθε στιγμή, δείχνει το Δρόμο και οδηγεί τις Ψυχές στην Ανάσταση.

Ο Έλεγχος της Δευτέρας Παρουσίας δεν έχει συγκεκριμένη εκδήλωση σε κάθε τμήμα του Εαυτού σου, αλλά λειτουργείται ανάλογα με τη διαδρομή κάθε υπόστασης, τα βάρη και τις επιλογές της στην πορεία των αιώνων. **Είναι ο δεύτερος Θάνατος,** στον οποίο συνοπτικά έχω αναφερθεί σε παλαιότερη Διδασκαλία, τον οποίο κάθε τμήμα που φθάνει στο σκαλοπάτι της Τελείωσης βιώνει σαν απώλεια της σύνδεσης με τον Θείο Εαυτό, σαν αποκοπή, όπως συνέβη και τη Στιγμή της Πτώσης. Μη φοβηθείς!

Το διάβα των αιώνων που στον πλανήτη χάραξες, το διάβα της φθοράς που διάλεξες, θα γίνει Φως και Αλήθεια, καθώς με τον Έλεγχο θ’ αποκατασταθεί η Μνήμη για κάθε σου έλευση, κάθε σου πράξη, ακόμη και λανθασμένη σκέψη. Καθετί που εκπόρευσες θα μετουσιωθεί με συντριβή και

ανοικοδόμηση μέσα σου, μα κι έξω από σένα.

Κι όταν τελειώσει, **δεν θα ’χεις πια καμιά οφειλή στον κόσμο, μόνο το να τον αγαπάς, μόνο το να προσφέρεις τον εαυτό σου για τη σωτηρία του Εαυτού.** Δεν θα ’ναι δύσκολο, γιατί μετά τον Έλεγχο τίποτε δεν θα ’χει μείνει μέσα σου να το θεωρείς δικό σου, αλλά με τα καινούργια μάτια σου, τα μάτια της Αλήθειας, θα βλέπεις πως όλα, **ό,τι έχεις, είναι του Πατέρα** και πως εσύ ανέλαβες τη διαχείρισή τους.

Μη φοβηθείς λοιπόν το Θάνατο που θα ’ρθει, γιατί ο Θάνατος ανήκει στη φθορά, κι ό,τι φθαρτό έχεις μέσα σου, θα εισπράξει το Θάνατο που του ανήκει, **για ν’ απομείνει μέσα σου ό,τι είναι Αιώνιο και Διαρκές. Ό,τι αξίζει να προσφερθεί, γιατί είναι Τελειότητα, είναι Φως. Είναι Πνοή.**

Χαίρε, Άνθρωπε της Αναγέννησης. Χαίρε, Άνθρωπε της Θυσίας. Η Δημιουργία όλη ας υποκλιθεί κι ας χαιρετίσει την Ανάστασή σου, τη Γέννηση του Θεανθρώπου, τη Δεύτερη Σάρκωση του Όλου Θεού. Την Παρουσία της Ιδέας του ΠΑΝΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ!